

I 1967 afskaffedes i Sverige 3 dages karenstid, hvilket viste sig at betyde en merudgift på ca. 20 pct. af den hidtidige udgift til dagpenge. For årene 1967, 1968, 1969 foreligger der detaljeret statistik over sygetilfældenes fordeling på varighed. Statistikkerne viser, at der naturligvis skete en væsentlig forøgelse af antallet af kortvarige tilfælde og af sygetallet ved karenstidens bortfald, men at der derefter har været en næsten konstant fordeling af tilfældene efter varighed, og at sygetallet er steget jævnt frem til 1969.

Fra bogtrykfaget i København findes som ovenfor nævnt en statistik fra juli kvartal 1971, da 3 dages karenstid bortfaldt. Dette er af bogtrykfagets sociale fond angivet at betyde en merudgift på 15 pct. Nedenfor angives fordelingen af sygetilfældenes varighed i Sverige og inden for bogtrykfaget.

Fra Norge forefindes en statistik fra Oslo Trygdekasse over sygetilfældenes varighed. I Norge gælder der 3 dages karenstid, hvorfor denne statistik er blevet anvendt som et sammenligningsgrundlag med de beregninger, der kunne udføres ved hjælp af det svenske materiale.

Sygetilfældenes fordeling på varighed.

Procentvis andel af tilfældene.

varighed	Sverige 1969	Bogtrykfaget 2. kvartal 1971
1 dag.	14 pct.	ca. 16 pct.
2 dage.	12,1 "	" 17 "
3 "	9,5 "	" 17 "
4 "	14,5 "	" 10 "
5 "	6,8 "	" 7 "
6 "	6,4 "	" 7 "
1-2 uger	13,4 "	" 14 "
2-3 "	6,7 "	" 6 "
over 3 uger..	16,6 "	" 6 "
	100 pct.	100 pct.

c. Ifølge loven om forsikring mod følger af ulykkestilfælde kan en arbejdsgiver kun blive selvforsikrer sammen med andre arbejdsgivere ved at afgive sin risiko til et gensidigt ulykkesforsikringsselskab, der er anerkendt efter ulykkesforsikringsloven.

Det er oplyst fra ulykkesdirektoratet, at fremskaffelse af statistik over ulykkesfrekvensen hos arbejdsgivere sikret i disse selskaber vil kræve en omfattende undersøgelse på grundlag af oplysninger, der må indhentes direkte fra selskaberne.

Det må bemærkes, at en sammenligning af ulykkesfrekvensen hos arbejdsgivere, der har afgivet risikoen til et gensidigt ulykkesforsikringsselskab, med frekvensen hos arbejdsgivere, der er sikret gennem et forsikringsselskab, kun kan have interesse, såfremt arbejdsgiverne tilhører samme erhvervsgruppe. Selvom et sådant materiale forelå, vil man dog næppe heraf kunne drage væsentlige konklusioner, fordi de variationer i ulykkesfrekvensen, der utvivlsomt findes mellem de enkelte virksomheder også indenfor samme erhvervsgruppe, kan skyldes en lang række andre forhold, f. eks. virksomhedens indretning, klimaet på arbejdspladsen m. m.

d. Den i svaret på spørgsmål 2 anførte antagelse om, at funktionærer og tjenestemænd har flere kortvarige tilfælde end lønarbejdere, bygger på følgende statistiske oplysninger:

1. Beskæftigelsesundersøgelsen 1970 viser, at aldersfordelingen for funktionærer er anderledes end aldersfordelingen for lønarbejdere, idet der forholdsmæssigt er flere yngre funktionærer (ca. 60 pct. under 35 år) end yngre lønarbejdere (ca. 45 pct. under 35 år).

2. Statistik fra Norge og Sverige viser, at den gennemsnitlige varighed er betydelig kortere for de yngre aldersgrupper end for de øvrige grupper; således er den gennemsnitlige varighed i Sverige for alle under 35 år ca. 10 dage, medens den for aldersgruppen over 35 år er ca. 30 dage.

Spørgsmål 4.

Har socialforskningsinstituttet foretaget undersøgelse med hensyn til sygdomstilfældenes forekomst og varighed? I bekræftende fald udbedes undersøgelsen.

Svar:

Socialforskningsinstituttet foretog i 1966 og 1967 en række undersøgelser for socialreformkommissionen. Resultaterne af disse undersøgelser er offentliggjort i socialforsk-